

Foto: Flickr

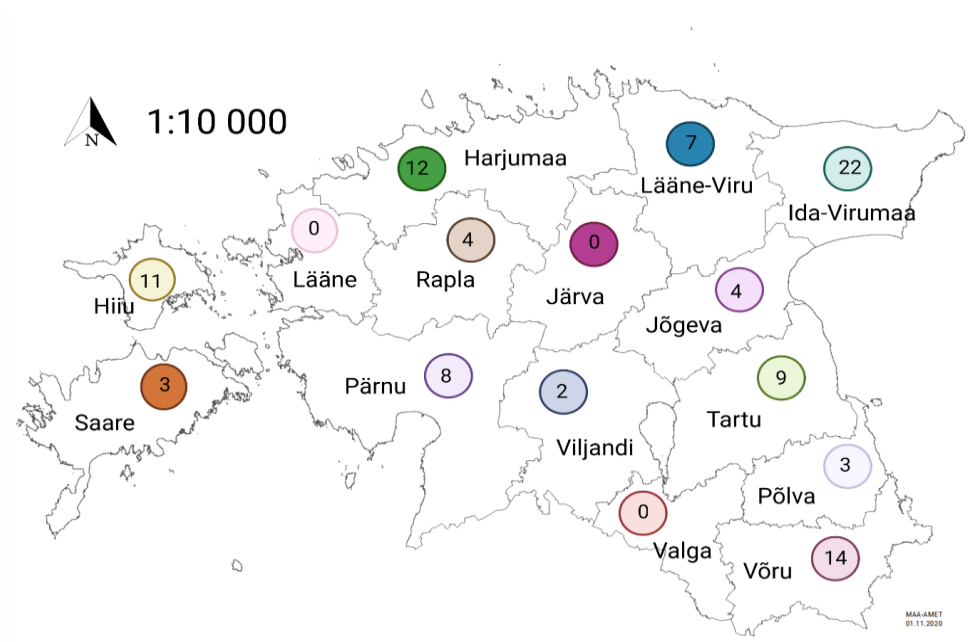
Jahimeeste küsitluse tulemused

Põhieesmärgiks oli välja selgitada jahimeeste suhtumine hetkel rakendatud suurkiskjate haldamise meetmetesse ja teada saada milliseid muudatusi soovitakse näha tulevikus

Viktorja Sitnik | 2021

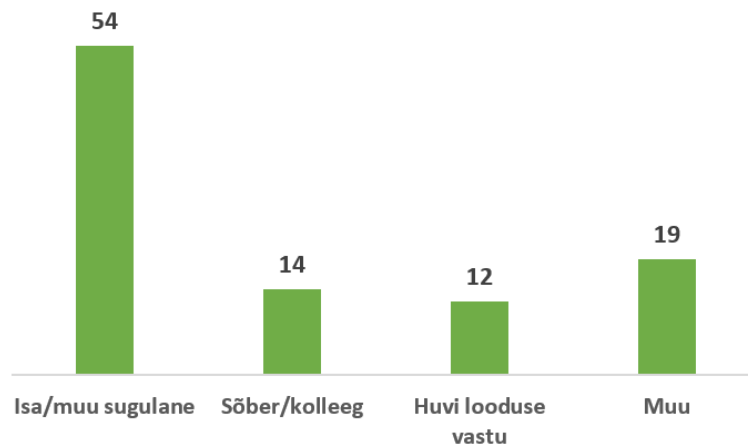
Tere! Esimese asjana tahan tänada Eesti Jahimeeste Seltsi selle eest, et jagasite informatsiooni minu uurimistöö kohta oma sotsiaalmeedias! Viimases meilis, mis jäi veel detsembrisse, palusite jagada küsitluse tulemusi. Siin need on. Üritasin nad ülevaatlikult kokku võtta, ehk on nendest ka Teie edasises töös abi. Tuleb meeles pidada, et vastuseid oli oodatust palju rohkem ja seetõttu üldistuste tegemiseks tuli neid kategoriseerida, mis on kohati subjektiivne otsus. Üritasin vastuste juurde lisada tsitaate, mis annaksid kõige paremini edasi üldist suhtumist või polariseerunud arvamusi.

Kokku osales küsitluses 99 jahimeest, nendest 87 meest ja 12 naist. Samuti olid esindatud ka kõik vanusegrupid: 18-35 (n=35), 36-45 (n=28), 46-55 (n=20), 56+ (n=16). Jahikogemus aastates jaotas vastajad järgnevalt 0-5 (n=12), 6-16 (n=25), 17-27 (n=15), 28-38 (n=21), 39+ (n=26), mis näitab, et vastajate seas oli nii algajaid, kui ka pika kogemusega jahimehi. Maakonniti jagunesid vastajad järgnevalt:

Iga number vastab küsitluses osalejate arvule antud maakonnast. Enamus vastanutest (n=85) kütib samas maakonnas, kus nad elavad.

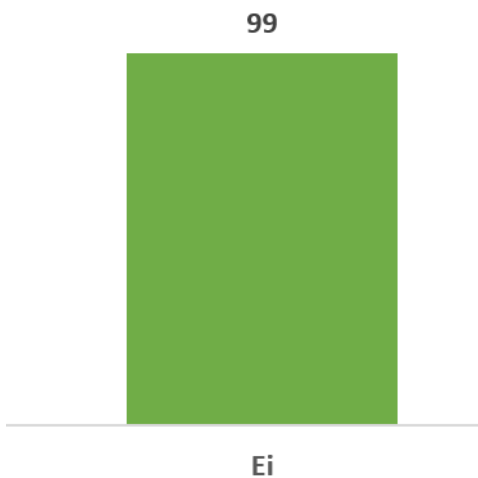
1. „Kuidas algas Teie teekond jahinduses?“

Jahimehed, kelle vastused langesid „muu“ kategooriasse võisid oma teekonda alustada näiteks koolist või siis oli see hoopis tänaseks meelest läinud.

Paljud vastajad meenutasid lapsepõlve, mil sai isa või vanaisaga jahil käidud.

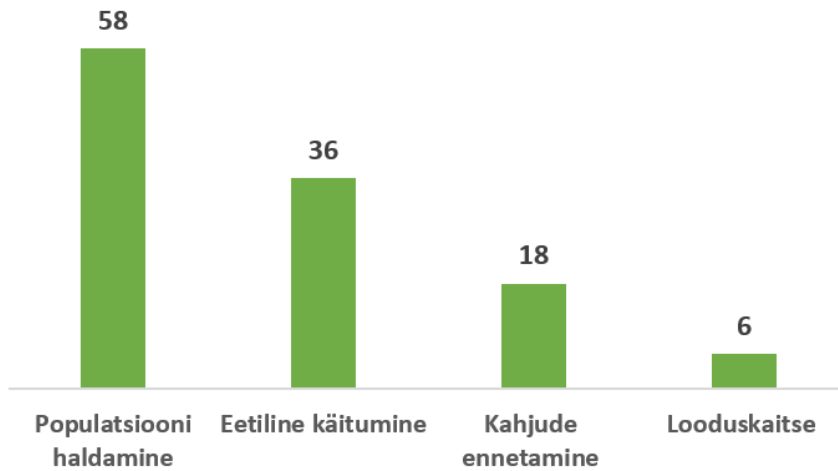
2. „Kas jahindus on Teie jaoks tuluallikas? Kui jah, kas ainuke?“

Ükski vastaja ei märkinud, et jahindus oleks tema jaoks tuluallikaks. Pigem nähti küsimust omamoodi naljakana ja rõhutati, et isegi, kui midagi maha müüakse siis kokkuvõttes on kulud igal juhul suuremad.

3. „Millised on Teie arvates jahimehe kohustused?“

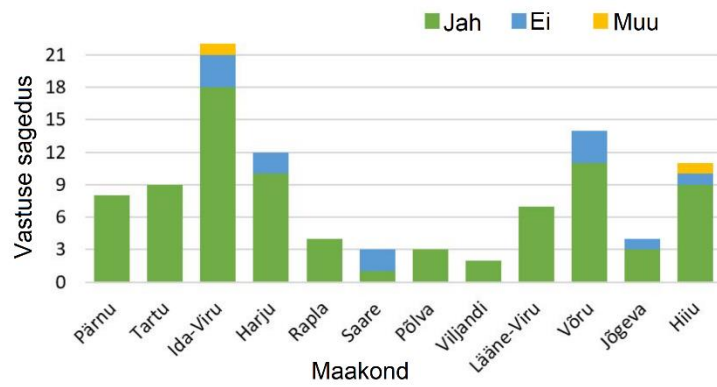
Ainult üks jahimees vastas, et kohustused puuduvad. Ülejäänute vastused jagunesid järgmiselt:

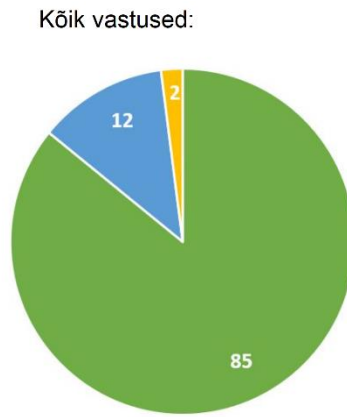
Kuna osad jahimehed loetlesid rohkem kui ühte kohustust, siis antud vastuses vastavad numbrid sagedusele, millega ühte või teist mainiti. (Näiteks: Kahjude ennetamist mainiti 18 korda).

4. „Kas kohtumised suurkiskjatega ja/või märgatud jäljed on muutunud aastate jooksul sagedasemaks?“

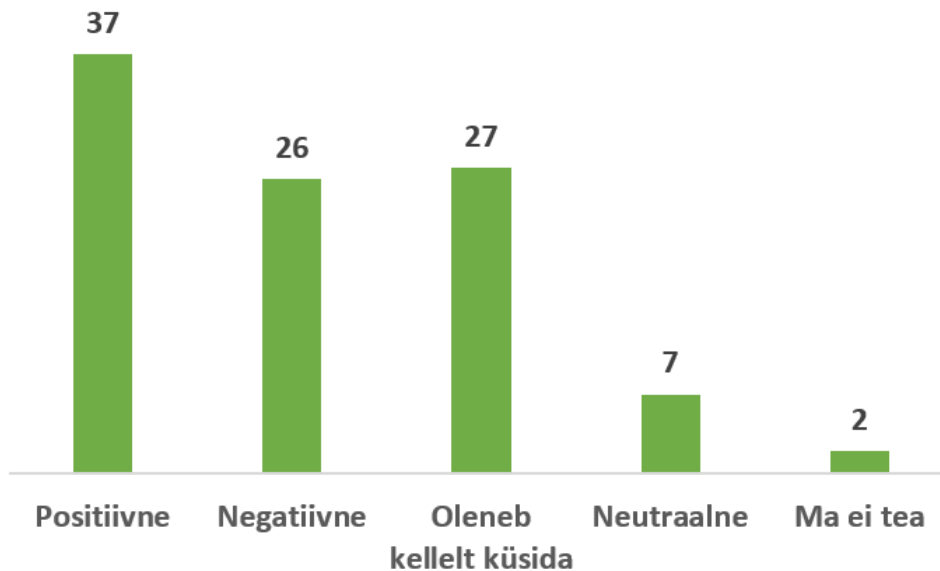
A

B

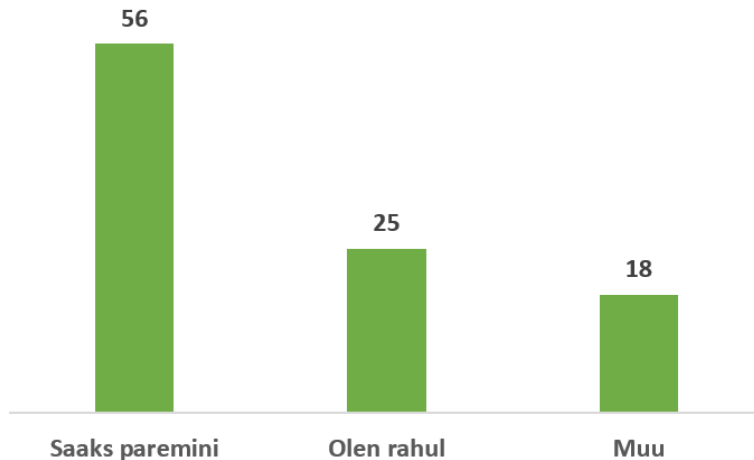

5. „Milline on Teie arvates üldine eestlaste suhtumine suurkiskjatesse? (Positiivne/Negatiivne? Miks?)“

Vastusevariant „Oleneb kellelt küsida“ vihjab erinevale suhtumisele linnas ja maal elavate inimeste vahel. Kui esimeste jaoks on suurkiskjad metsiku looduse sümboliks, siis viimastele toovad tihtipeale palju muret, eriti kui tegu on talupidajatega. Selle küsimuse vastused näitavad, et suhtumine metsloomadesse on polariseerumas, mis võib muutuda kahjulikuks kui levima hakkavad põhjendamatud ekstreemsed vaated, mis kunagi viisid mitmetes riikides suurkiskjate täieliku hävitamiseni. Samuti ei tohiks maal elavatele inimestele jääda muljet, et nende kanda on kõik mured, mis suurkiskjatega kaasnevad, samal ajal kui linnainimesed võivad neid meelelahutuseks piltide pealt imetleda või looduses jälgimas käia.

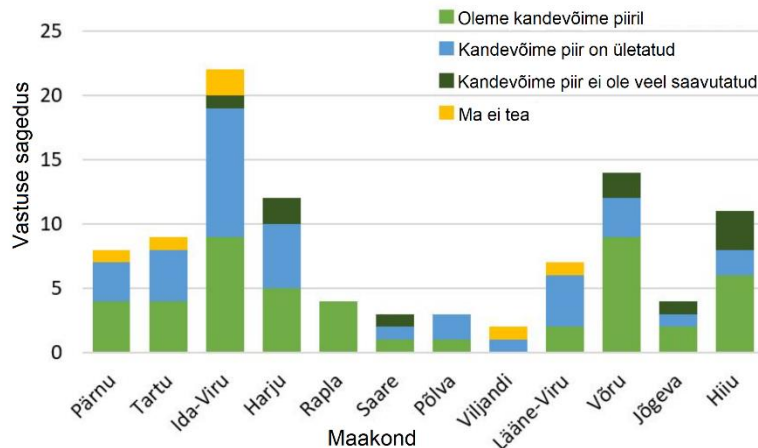
6. „Kas arvate, et (kohalik) valitusus on teinud piisavalt, et vähendada inimeste-suurkiskjate konflikt? (Näiteks informeerinud inimesi, kuidas käituda juhul, kui nad kohtavad suurkiskjat? Aidanud mesinikke või talupidajaid kahjustuste ennetamisel ja kompenseerimisel? Võite jagada oma ideid, mida võiks teha paremini.)“

Kategooriasse „Muu“ sattusid vastused, kus jahimehed arvasid, et see pole valitsuse ülesanne või ei saanud nad antud küsimusest aru. Enamus siiski leiab, et oleks võimalik konflikti vähendada. Minu isiklik arvamus on see, et näiteks murtud koera kompensatsiooni skeem, mis hiljuti vastu võeti, on tõhus viis seda teha.

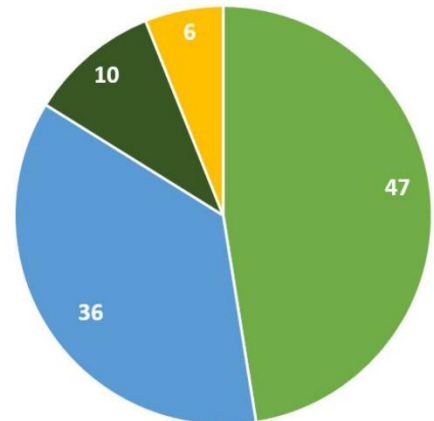
7. „Kas arvate, et suurkiskjate populatsioonid võiksid Eestis veel kasvada, või me oleme jõudnud keskkonna kandevõime piirini?“

A

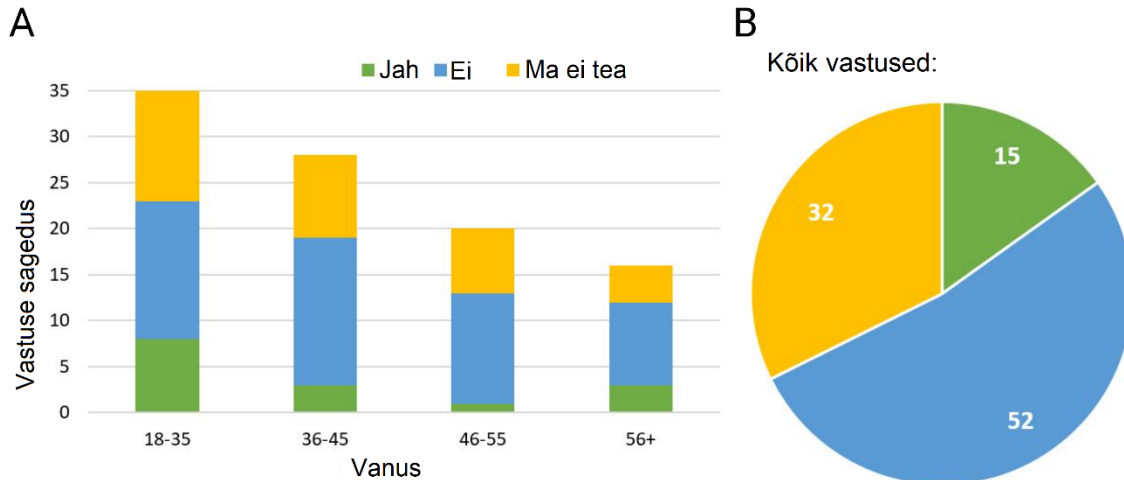
B

Kõik vastused:

Enamasti leitakse, et kandevõime piir on kas ületatud või saavutatud. Samas paljud jahimehed toovad välja, et vastus erineb ka liigiti. Näiteks, kui enamus peab karu ja hundi arvukust piisavaks siis osad jahimehed leiavad, et ilvese arvukus võiks kasvada. Leidus ka jahimehi, kes pidasid ilvese populatsiooni juba piisavalt suureks, selleks et välja anda mõni jahiluba. Ilmselt erinevad arvamused ka piirkonniti. Kokkuvõttes võib öelda, et kui soovitakse suurkiskjate populatsioonidel veel kasvada lasta tuleb väga hoolikalt jälgida arvukust ja teha piirkonna-põhiseid otsuseid. Kindlasti ei tohiks teha otsuseid kellegi arvamuse või emotsiooni põhjal.

8. „Kas arvate, et Euroopa Liidu poolt kehtestatud Elupaikade Direktiiv, mis tagab suurkiskjatele kaitse on sobiv Eesti konteksti, kus populatsiooni asurkonnad on ühed Euroopa tugevamad ja elujõulisemad?“

9. „Milliseid muudatusi soovite näha Eesti suurkiskjate haldamise tulevikus? (Võite välja tuua ka, millega hetkel rahul olete.)“

Enamasti soovivad jahimehed näha rohkem usaldust ja koostööd. Olen kindel, et loetusmeetodite paranemisega muutuvad arvutused veelgi täpsemaks, mis annavad parema ülevaate liikide arvukusest ja võimaldavad teha paremaid otsuseid. Võimalik, et konflikti allikaks ei ole suur arvukus vaid hoopis elupaikade vähenemine ja/või piirkonniti saakloomade vähenemine, mis võib samuti olla väga erinevatel põhjustel. Suurte probleemide ärahoidmiseks tuleb arendada koostööd talupidajate, jahimeeste ja keskkonnaameti vahel. Minu arvamus on see, et jahimehed võivad kuulekalt jahtida lubatud piirides, kuid kui elupaigad hävitatakse ei ole võimalik soovitud arvukust jätkusuutlikult säilitada. Samas ei tohiks nad lasta isiklikel negatiivsetel kogemustel nagu koera või karilooma surmamine mõjutada oma suhtumist. Võimalik, et tulevikus tuleks metsatöödele ja muudele maakasutuse plaanidele pöörata rohkem tähelepanu kütmissoovitusi jagades.